

'Ik had eigenlijk een hekel aan Arkel, haha'

Na zijn vertrek bij Schelluinen koos Lars van Duuren (20) afgelopen zomer bewust voor een stapje terug naar de vierde klasse bij Arkel. Een goede keuze, zo blijkt. De derde klasse gloort.

Tekst: Tim Hartman
Foto: Tim van Hoogdalem

'Bal uit, bal uit!'

Als Van Duuren op 2 december 2023 klaar staat om erin te komen voor SteDoCo in de thuiswedstrijd tegen Kloetinge schreeuwen zijn vrienden de longen uit hun lijf.

Een week eerder debuteerde Van Duuren al voor de ploeg van Rick Adjei in de uitwedstrijd bij TOGB, maar speciaal voor zijn thuisdebuut zijn zo'n dertig maten komen kijken. „De tegenstander had de bal. Die dacht door het geschreeuw dat er een blessure was. Nou, toen ging de bal uit en kon ik erin”, lacht Van Duuren. Daar heb je vrienden voor.

Het was, mede door een blessure, meteen zijn laatste wedstrijd voor de club waar hij vijftien jaar lang alle jeugdelftallen doorliep. „Van die paar minuutjes leer je niets natuurlijk, maar van de trainingen heel veel. Na overleg met Cees Lagendijk (technisch directeur bij

Lars van Duuren blij in Arkel: 'Vrienden snappen het nu ook'

SteDoCo) en mijn vader en opa hebben we uiteindelijk de keuze gemaakt om naar Schelluinen te gaan om ervaring op te doen. De club van mijn vader, dus dat was een makkelijke keuze."

Maar toen Van Duuren daar vorig jaar een leegloop aan voelde komen, besloot ook hij zijn heil ergens anders te zoeken. Maar ja, voor welke club kies je dan?

„GJS was een optie, maar die spelen tweede klasse terwijl ik bij Schelluinen in de derde klasse eigenlijk niets had laten zien”, zo deelt de 20-jarige middenvelder zijn overpeinzingen.

Unitas dan? De club waar opa Wim en ook vader Hans nog voor speelden. „Dat had opa wel leuk gevonden. Hij dacht eerst dat ik voor het geld zou kiezen en zei dat

hij het dubbele zou betalen als ik voor Unitas zou kiezen”, zegt van Duuren lachend.

Het werd uiteindelijk Arkel, al was dat niet per se een abc'tje. „Omdat ik in de jeugd bij SteDoCo voetbalde, had ik eigenlijk een hekel aan Arkel, haha. Vrienden zeiden ook: wat ga je daar nou doen? Maar ik woon in Hoogblokland dus het is twee minuutjes fietsen en ik dacht: ik ben nog jong en wil in de vierde klasse een goede indruk maken. Op een gegeven moment is het tijd volwassen te worden, toch? Mijn vrienden snappen het inmiddels ook, haha."

Daarmee koos Van Duuren met zijn verstand. Bovendien kwamen met David van Boxel, Pascal van Arkel en Thijs van der Wal nog drie jongens mee vanaf Schelluinen. „Voor mij was de druppel dat Arkel met Ricardo Papilaja een nieuwe trainer kreeg waardoor iedereen op nul begint”, aldus Van Duuren, die dolblij is met zijn keuze.

Arkel strijdt namelijk vol mee om de titel in de vierde klasse. „En de groep voelt echt als een familie”, zegt Van Duuren, wiens eigen familie stevast komt kijken. Want dat hij uit een sportieve familie komt, is duidelijk. „Het eerste wat ik

deed toen ik kon lopen, was tegen een bal trappen. Ik ging ook altijd bij mijn vader kijken toen hij bij Schelluinen voetbalde. Eerst in het eerste, daarna in het derde."

IJzeren Willem

Opa Wim had bij Unitas zelfs de schitterende bijnaam 'IJzeren Willem'. „Hij was verdediger en schopte iedereen helemaal kapot”, zegt Van Duuren lachend. „Zelf ben ik niet zo van het schoppen. Ik heb toevallig hier bij Arkel mijn eerste gele kaart ooit gepakt."

Dat Van Duuren met zijn verstand voor Arkel koos, lijkt zich nu uit te betalen. Het kampioenschap en daarmee de derde klasse gloort en met Daan Ruwaard en Dylan Verschoor wordt de ploeg volgend seizoen opnieuw versterkt. „Misschien kunnen we in de derde klasse dan ook gek doen”, zo hoopt de middenvelder voorzichtig.

Desondanks blijft de jongeling geduldig. Ook wat betreft zijn ultieme doel: met broertje Mats in een eerste elftal spelen. Misschien wel bij SteDoCo, de club waar ze allebei opgroeiden. „Dat is een droom. Ik sta op 8 of 10 en hij op 6 dus dat zou heel mooi zijn. Misschien wel het ultieme, ja."